

Bir “Hiram Serüveni” Anlatımı – II

Asal metin yazarı: Gérard de Nerval
Türkçeye çeviren: Cemil İpekçi
Alıntı kaynağı: <https://masonpedia.com/2015/12/24/>

Düzenleyen: Murat Özgen Ayfer

Bu anlatımdan önce ilk bölümün okunması önerilir:

<https://www.academia.edu/126353089/>

19. yüzyıl ortasına doğru...

İstanbul’da Beyazıt Camii’nin arkalarındaki bir kahvehanede, genç bir nakkal (öykü anlatan), Kudüs’te Kral Süleyman döneminde geçmiş olduğu söylenen birtakım olayları aktarıyor.

«Bu akşam size Saba Melikesi ve Hazreti Süleyman ’ın menkıbelerinden, Cinler Prensi Adon Hiram’ı anlatacağım», dedi ve söze başladı.

Ziyafet

Hazreti Süleyman, Saba Melikesi'ni Yusuf vadisine bakan Mello kasabasındaki köşkte ağırlamağa karar vermişti. Vadi baştanbaşa ağaçlarla süslü ve yer yer akan sularla serindi. Fakat ta uzaklarda bir de mezarlık görölüyordu. Süleyman, Melikeye “*Yanınızda zevk ve saadet, lâkin orada hiçlik ve nisyan! (unutma)*” diyerek, mezarlığı gösterdi. Belkıs cevap verdi:

— *Ölüm düşüncesi hayatın yorgunluğunu giderir.*

Süleyman mukabele etti:

— *Bu saniyede ondan korkuyor ve ürküyorum. Ölümün insanı teselli edebileceğine artık inanmıyorum.*

Bir aşk neşidesinin (şüürinin) ilk mısralarına benzeyen nükteli ve içli konuşmalarla köşke doğru ilerlediler. Köşk Suriye stilinde idi; sayısız kolonlara dayanarak göklere doğru yükseliyordu; kadife ve Hint kumaşlarıyla döşenmişti; mobilyalar limon ağacından, çiçek vazoları somaki, lâcivert mermerdendi; salonların içerisine gümüş buhurdanlardan lâtif kokular yayılıyor, hâsılı dekor sınırları tatlı bir sarhoşlukla okşuyordu.

Süleyman, bu şatonun Melike'nin ziyaretiyle büsbütün değerlendirildiği, fakat Yemen'de elbette daha muhteşemleri bulunduğunu söyleyerek Melike'ye kompliman yapmağa başladı. Melike cevap verdi:

— *Bizde şatoların kolonları oymaları, heykelleri hep mermerdendir; sizin nadide ağaçlardan yaptıklarınızı biz mermerden yaparız. Atalarımız, öyle muazzam eserler meydana getirmişlerdir ki, ebediyete kadar dayanabilecektir. Yemen, eskiden kurak bir çölmüş. Ecdadım tabiatla çarpışarak göller yapmış, büyük su bentleriyle, Gize ehamlarından yüksek barajlarla orayı âdetâ suya boğmuşlardır. Bu sayede kurak çölde mümbit topraklar, muazzam ormanlar vücut bulmuştur.*

Hazreti Süleyman dedi ki:

— *Cidden harikulade gayret ve muvaffakiyet... Bizim topraklarımız da kısır çöl olsaydı, bizim de yapacağımız iş buydu. Lâkin şunu da unutmamalıdır ki, tabiata karşı gelmek, onun yaptıklarını sunî gayretler ve tedbirlerle değiştirmek tehlikelidir. Bir gün gelecek, yaptığınız o muazzam tesisatı zaman aşındıracak, bozacak ve yine kuraklık, sefalet baş gösterecektir. Topladığınız sular, birer yılan gibi, buldukları deliklerden sızıp kayacak, ortalık yine güneşin altında kavrulacaktır. Tabiata, Allah yapısına karşı koymamalıdır. Onu tashihe (düzeltmeye) yeltenmemelidir. Çünkü onun her yaptığı iyi ve doğrudur.*

Belkıs, mütefekkir (düşünen) bir sima aldı ve cevap verdi:

— *Bu sözleriniz, rahiplerinizin vazettikleri düşüncelerdir. Çünkü onlar her şeyi olduğu gibi muhafaza etmekle mevkilerini tutabilirler. Yoksa hakikat büsbütün başkadır. Tarlalarınızı Cenabıhak mı sürer, tohumlarınızı Allah mı eker? Evlerinizi, şehirlerinizi Allah mı kurar? Madenleri o mu işletir? Cenabıhak insanlara **akıl** ve **çalışma kabiliyeti** (yeteneği) vermiştir. Her başarı, kendi çalışmalarımıza bağlıdır. Bizdeki akıl, Allah'tan bir nurdur. Bu nurun muvaffakiyetleri de Allahındır. Hiçbir şeyin değişmemesini istemek, eli kolu bağlı durmak, Allahın kudretini tahdit etmek demektir. İnsanlar yükseldikçe, Allah da yükselir. İnsanlar küçüldükçe Allah'ı da küçük görür ve nihayet inkâra bile kalkışırlar. Gün gelecek ilim vefen bâtil itikatları yok edecektir. Bu sözlerimle belki de sizi üzüyor, sızlayan yaranıza parmak dokunduruyorum. Lâkin siz metin ve cesursunuz. Ne demek istediğimi de anlıyorsunuz. Benim İmparatorluğumdaki tesisatta tam otuz sekiz hükümdar çalışmıştır. Onların bugün adları bile unutulmuştur. Lâkin eserleri yaşıyor ve yaşayacaktır. Siz isteseydiniz, siz de eserlerinizi ebediyete kadar yaşatabilirdiniz.*

Süleyman “*Hikmetli ve şefkatli sözlerinizle beni teselli ediyorsunuz*” demekle iktifa etti (yetindi) ve artık sustular. Fakat kalpleri konuşuyordu; birbirlerine ruhlarını döküyorlar, birbirlerini sevgi nazarlarıyla okşuyorlardı.

Melike etrafı seyrediyordu. Nedimler sıralanmıştı; yıldızlar parlıyor, yeşillikler dalgalanıyor, hafif bir rüzgâr âdetâ terennüm ediyor, uzaklardan kuş cıvıltıları, su şırıltıları âdetâ bir konser veriyordu.

Belkıs'ı tatlı bir rehavet kaplamıştı. Acaba Süleyman'a karşı kendisinde duyduğu sempati, bir aşka mı inkılâp ediyordu (dönüşüyordu)? Hissiyatını gizlemek için iradesini, aklını hâkim kılmağa çalışıyordu.

Öteden Süleyman'da da hayranlıklar, ılık ve tatlı arzular uyanmıştı. Göz bakışları, kalp duyguları ikisini birbirine her saniye biraz daha yaklaştırıyordu. O kadar ki, görüp de pek beğendiği ve “*Ne iyi, ne güzel adam!*” diye takdir ettiği Adon Hiram bile Melike'nin aklından silinmişti ve karşılıklı duygular hemen harekete dönmek üzere iken birden meş'aleler, akşam karanlığını kırmızıya boyadı; yemeğin emre amade bulunduğu hükümdarlara arz edildi.

Süleyman “*Ne aksilik! Sırası mıydı?*” yollu hayıflanırken, Belkıs da dizinin dibine gelmiş bulunan ve gururunu yaralayacak olan kaçınılmaz bir tehlikeyi bu sayede atlatmış olmasına sevindi.

Ziyafet salonu Hint stilinde idi. Sekiz köşeli salon, renkli mumlar ve içinde neftle karışık güzel kokulu otlar yanan lambalarla aydınlatılmıştı.

Eli, Süleyman'ın elinde olduğu hâlde salondan içeriye girmeğe hazırlanan Belkıs, eşikte durakladı; güzel ve küçük ayağını geri almağa mecbur oldu. Çünkü salonu baştanbaşa su kaplamıştı. Su, ışıklar altında hareleniyordu (dalgalanıyordu).

Melike cesur görünmek için eteklerini topladı, güzel baldırları meydana çıktı ve adımını attı; lâkin ayakları, suyun serinliğini ve yumuşaklığını duyacak yerde sert bir döşeme ile çarpıştı.

Süleyman hemen söze başladı.

— *Melikem, görüyorsunuz ya, görünüş insanı aldatır. Hâkimler bile görünüşe göre hüküm ettikleri için çok kere aldanır. Size bir sürpriz hazırlamıştım ve muvaffak (başarılı) da oldum. Ayaklarınız altında su yoktur. Kristal bir parke (mozaik döşeme) üzerinde yürüyorsunuz.*

Süleyman gülüyordu. Belkıs zarif bir omuz silkmesiyle ıktifa etti (yetindi).

Ziyafet pek muhteşemdi. Ancak yemekler pek baharlı ve tuzlu idi. Sofrada içki namına ne su ne de başka bir şey vardı. Belkıs buranın âdeti budur zannıyla ve küçük düşmemek emeliyle ses çıkarmadı. Tatlı konuşmalarla yemek sona erdi.

Hazreti Süleyman her sözünde Melike'ye iştiağını (arzusunu) açıklıyor, kalbini döküyordu.

Melike'yi hararet basmıştı. Kendisine tahsis edilen daireye bir an evvel geçmek istiyordu.

Süleyman bırakmadı; daha bir müddet kalmasını rica etti ve Melikenin dairesine giderken buradan bir şey alıp götürmemesinin de şart olduğunu, bu şarta riayet etmezse (uymazsa), Süleyman'ın yegâne arzusunun kabul edilmiş olacağını ileri sürdü. Melike de söz verdi.

Melike konuştuğu harareti de artırıyordu. Yavaşça yerinden kalktı; havuzun başına doğru yürüdü ve avucuyla serin sudan alarak ağzına götürdü.

Süleyman büyük bir sevinçle yerinden fırladı: “Demek ki,” dedi, “benim olmayı kabul ettiniz ve bana ait olan sudan içtiniz. Bununla beraber, bunu bilmeyerek ve düşünmeyerek yaptınız ise, sözünüzü iade ediyorum.”

Belkıs “Hayır,” dedi, “yaptığımı biliyorum ve sözümde duruyorum.”

Belkıs'ın dizlerine kapanan Süleyman ayağa kalkar kalkmaz bir gonga vurunca ellerinde altın ve gümüş tepsilerle şerbetler getiren 20 hizmetkâr içeriye girdi.

Süleyman onlara şu emri verdi:

— *Kraliçenize içki veriniz!*

Hizmetkârlar eğildi ve kraliçelerini hürmetle selâmlayarak içkilerini sundular. Süleyman mesut, lâkin Belkıs mahcuptu.

İhanet

Gece gündüz çalışma sonunda Adon Hiram kum üzerinde muazzam (kocaman) heykellerinin kalıplarını hazırlamıştı. Altın ve bronz çubuklarıyla kalıplarını birleştirecek mayi (sıvı) hâlinde tunç dökenecekti.

Maden 60 kadem yüksekliğinde tuğladan inşa edilmiş bir fırın içinde eriyordu. Güneş yedi defa arzın (dünyanın) etrafında döndüğü hâlde tunç lüzumu (gerektiği) kadar erimemişti. Fırının alt kısmında kalıpların seviyesinde hazırlanan çubuklar, kalıplar açıldığı zaman akacak tunç deryasına menfez olacaktı. Bu işin başarılması için gece intihap olunmuştu (seçilmişti), Karanlıkta mayiin (sıvının) akışı daha iyi seçilecekti.

Adon Hiram'ın ismini ebedileştirecek olan bu muazzam işi görmek için herkes işini gücünü bırakıp fırının etrafına toplanmıştı. Güneş battığı zaman tezgâhların etrafındaki tepeler insan kütlesi ile dolmuştu.

Bazı mühim ve büyük heykeller dökülürken Hz. Süleyman maiyeti ile beraber bulunurdu. Fakat bu tabiatı ile insan düşüncelerine dehânın bir meydan okuması olduğundan, yüzbinlerce kişi, amele bu heyecanlı dakikayı görmeğe gelmişti.

Fırının kızılığışı bulutların rengini değiştirmişti. Adon Hiram, yanında ustabaşları ile beraber meşalelerin ışıyla son defa her şeyi gözden geçiriyordu.

Fırının bitişiğinde deriden miğferler başlarında, uzun kısa kollu beyaz elbiseler giymiş demirciler görünüyordu. Ellerindeki uzun kancalarla fırının ağzından katılmış köpükleri çekiyorlardı; bir kısmı da iskeleler üzerinde fırına küfelerle kömür döküyordu. Diğer tarafta çıraklar, vücutları çıplak, başlarında yünden başlıklar, dizleri tahtadan yapılmış zırhlarla mahfuz (korunmuş), kömür tozundan siyahlanmış vücutları alevlerin zıyasında kızılalmış birer şeytan, birer hayal gibi oraya buraya koşuyorlardı.

Boru sesleri Hz. Süleyman'ın, Saba Melikesi ve saray erkânının geldiğini haber veriyordu.

Adon Hiram, misafirleri fevkalâde merasimle kabul ederek meydanda kurulan tahta götürdü. Üstat, deriden bir cepken giymişti. Beyaz yünden bir önlük dizlerine kadar iniyordu.

— “Üstat, bütün kudretinizle ateş ilâhına benziyorsunuz. Eğer bu gece işinizde muvaffak olursanız cihanda rakibiniz olmayacaktır” sözleriyle, Belkıs üstadı tekrar taltif etti (övdü).

Adon Hiram bu iltifatı cevaplandıracaktı, fakat Hz. Süleyman meydan vermedi; kıskançlığını belli etmemeğe çalışarak, “Üstat” dedi, “İşinizin başından sizi uzak tutmağa hakkımız yok; bir şey olursa mesul oluruz.”

Süleyman düşünceli idi; Adon Hiram bu gece muvaffak olursa Mabed büyük bir eserle süslenecekti. Fakat korkunç olan kudreti de o nispette büyüyecek miydi?

Biraz sonra Adon Hiram fırının önünde ayakta duruyordu. Aşağıdan yukarı doğru gelen ziya (ışık) onu daha büyük gösteriyor ve gölgesi arkadaki duvara aksederek fazla bir haşmet veriyordu.

Üstat elindeki çekiçle duvardaki bronz levhaya yirmi defa vurdu. Mabedin akisli (yankılanan) sesi çok uzaklarda duyuldu. Ani bir sessizlik ortalığı kapladı. Ateşi hızlandıran körükler durmuştu; yalnız ateşin pırtırtısı duyuluyordu.

Birden ellerinde uzun manivela ve kazma bulunan 10 işçi fırına yaklaştı. Şimdi demirlerin fırında menfez açmak için çıkardığı ses iştiliyordu. Vurdukları yer evvelâ morardı, kızardı, kızılaştı, açıldı, portakal rengi oldu. Sonra merkezde beyaz bir nokta belirdi, işçilerin ikisi fırının önünde Adon Hiram'ın nezareti altında beyaz noktanın etrafını açmağa çalışıyorlardı.

Bu hazırlıklar yapılırken Üstadın sadık arkadaşı Benoni, işçiler arasında dolaşarak herkesin vazifesini yapıp yapmadığını tetkik ediyordu. Birden koşarak Hz. Süleyman'ın ayaklarına kapandı. “Haşmetmeab yalvarırım bu işi derakap durdurun zira ihanet var!” diye haykırdı.

Muhafızlar çocuğu uzaklaştırmağa çalışırken, Süleyman eliyle durdurup çocuğa yavaşça sordu, “Anlat ne oldu?”

— Fırının etrafında dolaşıyordum. Duvarın arkasında bir şey bekleyen bir adam duruyordu; bir ikincisi gelerek yavaşça birinciye **VEH - MAMÎAH** dedi, İlk adam **ELÎAH** diye cevap verdi. Bir üçüncü adam geldi; o da aynı şekilde parola verdi. Aralarında şöyle konuşmağa başladılar:

— Dülgerleri madencilere köle etti.

— Duvarcılarını madencilere rençperlik ettirdi.

— Madencilere hükmetti.

— Kuvvetini yabancılara hasretti.

— Pekâlâ!

— Vatani yoktur.

— Kompanyonlar [*] kardeşler.

[*] Fransızcadaki “compagnon” sözcüğünden dönüştürülerek alınmış olan bu sözcük, aslında “eşlik eden” anlamına gelir ama burada “kalfa” sözcüğünün karşılığı olmaktadır.

— Her sınıf işçi toplulukları aynı hukuka maliktir (sahiptir).

— Pekâlâ.

— Birincisi duvarcı idi; tuğla harmanına kireç karıştırdığını ve kirecin toz hâlinde döküleceğini söyledi. İkincisi dülgerdi; Taban traverslerini uzunca bıraktığını ve bunların ateş alacağını söyledi. Üçüncüsü madenci idi; “Zehirli Gomorhe gölünden zift ve kükürt alarak mayie (svyya) karıştırdım” dedi. [*] Bu sırada, kıvılcımlar yüzlerini aydınlattı. Duvarcı Suriyeli **Phanor**, dülger Fenikeli **Amru**, madenci Ruben kabilesinden **Mathousael**'dir. Büyük hükümdarım, ayaklarına kapandım. Asanı uzat ve işi durdur.

[*] Gomore ya da Gomora gölü, Ölü Deniz olarak da anılan Lût gölünün bir bölümüdür. Tevrat'ta anlatıldığı üzere, burası bitüm kaplı ve kükürtlüymüş.

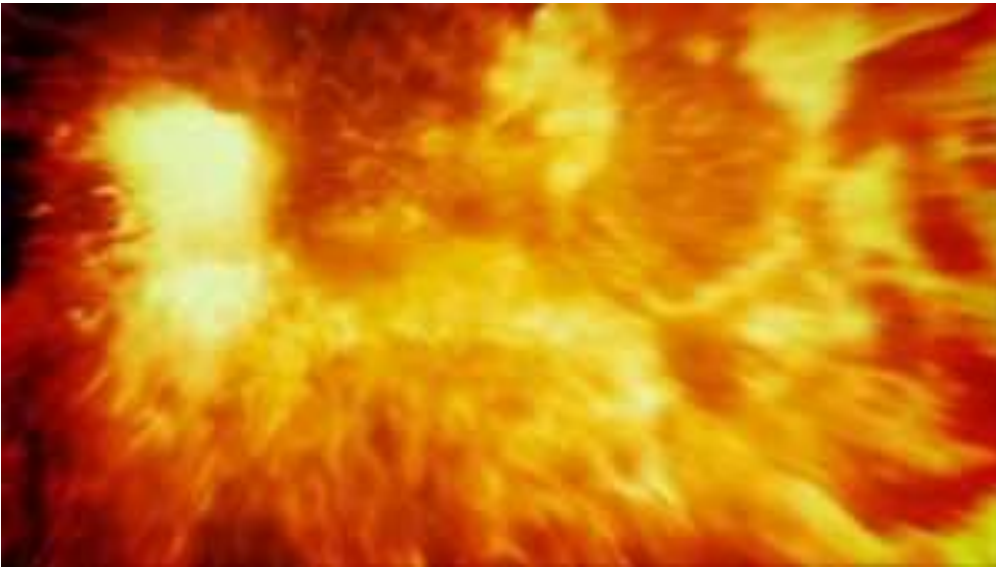

Süleyman, “Geç kaldık.” dedi. “Adon Hiram'ı meşgul etmek doğru değildir, sen isimleri bana tekrar et.” diye Benoni'ye hitap etti:

— “Phonoro - Amru – Methousael ALLAH'IN EMRİ NE İSE, O OLSUN!”

Benoni dikkatle Süleyman'ın yüzüne baktı ve koşarak kaçtı.

Bu esnada fırının methalindeki (girişindeki) pişmiş topraklar dökülüyordu. Adon Hiram'ın işareti üzerine işçiler uzaklaştı ve Üstat büyük bir demiri delikten içeri sokup sağa sola çevirdikten sonra hızla çekti. Açılan delikten beyaz bir mayi sel gibi kuyu ve kanallara doğru akmağa başladı. Bir an Kudüss şehri yanıyormuş gibi kıvılcık her tarafı kapladı.

Bu arada Adon Hiram'ın emri hilafına çukurların birinden geçmek isteyen birisi ateş seline kapılıp bir saniye içinde kayboldu.

Üstat kendi işi ile meşgul, hemen bir infilak olmasın diye hayatını tehlikeye koyarak bir kanca ile düşen adamı yakalayarak fevkalbeşer (insanüstü) bir kuvvetle çekip uzak bir yere attı. Bu cismin kendi sadık ve vefakâr arkadaşı Benoni olduğunu bile fark etmedi.

Tunç seli akıp gidiyor, hazırlanan kalıp çubuklarını dolduruyor, hepsinden bin bir şekilde altın gibi parlayan heykeller vücuda geliyordu.

Saba Melikesi, hayretini, takdirini saklayamayarak meydana gelen eserler için tabiata galebe çalan (doğaya üstün gelen) Adon Hiram'ı övüyordu.

Süleyman acı acı söylendi: “O, henüz muzaffer değildir, Kadiri Mutlak Allah ’tır!”

Adon Hiram madenin tamamen eridiğini, etrafa taşığını ve ağırlıktan kum tabakasının çöktüğünü gördü.

Tabakalar dağlarda müthiş akisler (yankılar) çıkartıyordu. Toprağın fazla kızdığına hükmeden Adon Hiram, akan kızgın madenin üzerine su hortumunu açmakta geç kalmıştı. Dereler gibi süratle akan kızgın maden, su menfezini tıkamıştı. Depoda kalan su kaynamış buhar hâline gelince müthiş bir infilâk olmuştu. Erimiş, mayi haline gelmiş maden her tarafa sıçramaya, indifa (püskürme) hâlinde bir volkan manzarası arz etmeye başlamıştı. Lâvlar, kıvılcımlar etrafa ölüm saçıyordu; dokunduğu insanlar hemen mahvoluyordu. Etrafta yalnız yaralıların acıklı sesleri duyuluyordu. Birbirini çiğneyerek kaçan seyirciler arasında bu ateşi söndürmeye yardımcı arayan, sağa sola dehşet içinde koşan Adon Hiram görünüyordu.

Herkes kaçmıştı. Hz. Süleyman ve Saba Melikesi yerlerinde bu dehşetli manzarayı sükûnetle seyrediyorlardı.

Süleyman:

— “Yehova onu cezalandırdı ve tebaamın ölümü ile beni de böyle mağrur, kendini beğenmiş bir adama karşı gösterdiğim, müsamaha (hoşgörü) ve zaaftan dolayı cezalandırdı.” dedi.

— “Bu kadar insanın ölümüne sebep olan gurur cinayettir; bu caniyane tecrübe esnasında bulunmanız hayatınıza mâl olabilirdi.” diye Melike teessürünü (üzüntüsünü) beyan etti.

— “Beni burada tutan sebep kıymetli hayatınızı korumak içindi; hemen buradan gidelim.” diye Hz. Süleyman mukabelede bulundu (karşılık verdi).

Bu konuşulanları oradan geçen Adon Hiram işitti ve sür'atle uzaklaştı. Biraz ileride kendisini tahkir ve tel'in eden (aşağılayıp lanetleyen) bir işçi grubuna rastladı. Bunlardan Suriyeli Phanor, Adon Hiram'a hitab ederek *“Sen büyük bir adamsın; talih sana ihanet etti, fakat duvarcılar vazifelerini yaptı.”* dedi. Fenikeli Amru ilâve etti: *“Bugün zafer senindir. Doğramacılar, dülgerler vazifelerini tamamen yapmışlardır.”* Musevî Methousael de söze karışarak: *“Madenciler de işlerini iyi yaptılar, bu işin fena neticeler vermesi çalıştırılan yabancıamelenin cehaletinden olmuştur; cesur ol, daha muazzam bir eser bunun intikamını alacaktır.”* dedi. *“Bulduğum tek dost bunlarmış”* diye düşündü Adon Hiram.

Tubal-Kain

Karanlık her tarafı kapladığından, Adon Hiram kimseye görünmeden uzaklaştı. Sadık arkadaşı Benoni'yi arıyordu. Hüzünle, *“O da beni terk etti.”* diyerek ocağın yanına oturdu.

— *“Uzun emekler, şeref, zafer, hepsi boşa gitti; nankör bir prence hizmet etmenin mükâfatı, bütün olanları, söylenenleri o kadın, Melike de işitti; mağlûbiyetime, utanmama şahit oldu. Bu kadar azap çektiğim zaman, Benoni neredesin? Anlıyorum ben artık hayatta yalnızım, lânetliyim, istikbal benim için kalmadı. Haydi Adon Hiram, kurtuluşunu ateşte ara, asi kölen olan ateşte ara!”* diyerek, sakın, azimkâr, henüz sönmeyen ara sıra sağa sola sıçrayan alevlerin arasında yürüdü... Yürüdü dev adam; yıldırımla vurulmuş gibi uçurumun kenarına çöktü. Her an kendini ölüme sürükleyebilen alevlere gözlerini dikerek düşüncelere daldı.

Alevlerin arasında bazı garip şekiller peyda oluyor, Adon Hiram'ın ziyadan (ışktan) parlanmış, kamaşmış gözleri alev ve duman arasında devasa şeyler altından bloklar görüyor, fakat bunlar dumanlar arasında hemen kayboluyordu. Bütün bunlar, ıstırabını, ümitsizliğini gideremiyordu.

Fakat birdenbire bu harabeler içinden gelen bir ses, ismini çağıran bir ses, etrafın sükûnu içinde üç defa ismini haykırdı.

Gözünü ayırmadan bir dizi üstüne kalkarak elini kıvılcık dumanın ortasında gördüğü bir insan şekline doğru uzattı. Bu cisim alevlerin arasında bazen kalınlaşıyor, bazen kayboluyor, bazen tecessüm ediyordu (cisimleniyordu). Etrafında her şey hareket hâlinde olduğu halde yalnız o, bu buhar arasında yaklaştıkça büyüyor, şekilleniyordu.

Dehşet içinde kalan Adon Hiram, canlanan bu bronz şeklin ne olduğunu anlamağa çalışıyordu.

Hayalet ilerliyor, Adon Hiram hayret ve şaşkınlıkla seyrediyor, muazzam omuzlarında kolsuz bir cüppe, çıplak kollarında demir halkalar, başında al renkli bir taç, uzun sakalı kıvrılmış ve örülmüş, elinde çekiç ile Adon Hiram'a doğru yürüdü; tatlı bir bakışla bronz gibi bir sesle hitap etti:

— *Ruhun uyansın; kalk oğlum, beni takip et; ırkımın elem ve felâketlerini görerek onlara merhamet ettim.*

— *Ruh, sen kimsin?*

— *Ben ecdatlarının babası, ıstırap çekip çalışanların ecdadıyım. Gel elim alnına değince alev içinde teneffüs edebileceksin, zaaf göstermediğin gibi korkma da.*

Birden tatlı bir serinlik Adon Hiram'ı sardı. Esrarengiz rehberi onu ateşin içine götürüyordu.

— *Neredeyim? Adın ne? Beni nereye götürüyorsun,* diye mırıldandı Adon Hiram.

— *Arzın (dünyanın) merkezine, meskûn dünyanın göbeğine! Mısırlıların **Hermes** ve Arabistan'ın **İdris** diye itibar ettikleri babamız **Henoch**'un (Enoş'un) tahtelarz (yeraltı) sarayına götürüyorum.*

— *Ölmez kudret, siz hakikaten O musunuz?*

— *Evet, senin sanat üstadın, patronun, ecdadın, **Tubal-Kain**'im.*

Sessizliğin, karanlığın derinliklerine ilerledikçe, Adon Hiram hissettiklerinin hakikat olduğundan şüpheleniyordu. Yavaş yavaş kendi duygusunu unutarak, rehberinin cazibesi altında ruhunun ona bağlandığını anlıyordu.

Ratıp (nemli) ve soğuk mıntıkayı tatlı ve temiz bir hava takip etmişti. Arzın dâhilî hayatıyeti muntazam fasıllı vuruşlardan hissediliyordu. Adon Hiram, bu vuruşların gittikçe kuvvetlendiğini anlıyor ve sonsuz feza içinde serseri gibi dolaştığına hayret ediyordu. Bütün bunlar içinde kendine bir istinatgâh (dayanak) arıyor, bulamıyor ve körü körüne sükût eden Tubal-Kain'in gölgesini takip ediyordu.

Asırlar gibi uzun görünen bir zamandan sonra ileride bir ışık gördü. Bu leke büyüdü, büyüdü, yaklaştı, uzunlamasına yayıldı. Adon Hiram anlayamadığı işlerle meşgûl gölgeler gördü. en sonra bu müphem (belli belirsiz) aydınlık **Kabil**'in oğlunun tacı üstünde nihan (görünmez) oldu.

Adon Hiram söylemek, konuşmak istiyor, fakat sesi sıkışan göğsü üstünde boğuluyordu. Ucu bucağı belirsiz, sütunlarının başlığı yükseklikten görünmeyen bir galeriye gelmişlerdi.

Rahat bir nefes almağa başladı. Birden titredi. Tubal-Kain konuşuyordu:

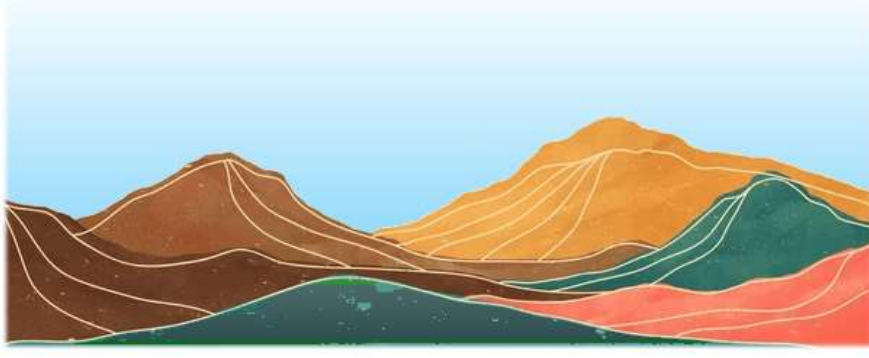
— **Kaf Dağı**'nın kökü ve mihveri (ekseni) olan büyük bir zümrüt taşıyı çiğniyorsun. Ecdadının malikânelerine yaklaştın. Burada **Kabil** evlâtları aynı hukuka sahip olarak hükümsürüyor. Bu ganimetten, kale içinde görünmez mezarların arasında, nihayet hürriyete kavuştuk. Burada Adon Hiram'ın müstebit (despot) kıskançlığı sona eriyor. Burada ilim ağacının meyvesinden istendiği kadar yenilebilir.

Adon Hiram geniş ve tatlı bir nefes aldı. Ona öyle geliyordu ki, ömrü boyunca taşıdığı sıkıntı birdenbire kaybolmuştu.

Hayat canlanmağa başladı. Her taraftan insan kalabalığı çalışmağa geliyordu. Maden sesleri, akan su gürültüsü duyuluyordu. Kubbe aydınlandı; sonsuz bir sema, beyaz, mavi bir ziya şelâlesi her tarafı kapladı.

Maksadın ne olduğunu anlamaya, işlerle meşgûl insan kütleleri arasından geçen Adon Hiram, arzın göbeğinde tecessüm eden bu ilâhî kubbenin şaşaası (görkemi) karşısında hayretler içinde kaldı. Durakladı. Bunu gören Tubal-Kain anlatmağa başladı:

— Bu, hararetin membaıdır (kaynağıdır). Bu çalışanlar olmasa dünya soğuktan donardı. Madeniyatı mayi (sıvı) hâline getirerek arzın damarlarına taksim ediyoruz (bölüştürüyoruz). Birbirine zıt maddelerin çarpışmasından husule gelen (oluşan) bu kubbeyi aydınlatan şerareler, tebahhur eden (buharlaştıran) yedi cins madenden husule geliyor. Kubbe soğuyunca bulut haline gelen buharlar cisimleşir ve yakut, zümrüt, topaz, turkuaz, elmas hâlinde düşmeğe başlar. Arzın hava cereyanları onları yeryüzüne sürüklerken, granit, silis ve sair mevad da (cansız şeyleri) beraber alır ve orada sertleşir; dağları, tepeleri teşkil ederler. Şayet biz gizli taşta saklı ateş unsurunu ve kıvılcımı çıkaran demiri yeryüzüne göndermezsek insanların hâli nice olurdu?»

Bu izahat, Adon Hiram'ı hayrete düşürdüğü gibi tatmin de ediyordu. Onu düşündüren nokta, bu işçilerin ince zar gibi altın, gümüş, bakır, demir levhalar üzerinde çalışması, bunları ayırabilmeleri idi.

Tubal-Kain onun düşüncesini hissederek cevaplandırdı:

— Bu maddeler, merkezi harareten mayileşmiştir. Yaşadığımız hararet derecesi sizin madenleri eritmek için kullandığın fırınların hararetinin iki mislidir.

Adon Hiram, ürkek ürkek hayret ediyordu. Tubal-Kain anlatmaya devam etti:

— Bu hararet, ateş unsurundan (öğesinden) çıkarılan ruhun tabii (doğal) sıcaklığıdır. Adonai toprak kümesi ortasına göze görünmeyecek kadar küçük bir kıvılcım koyarak, Âdem'i halk etmek (yaratmak) istedi ve bu küçük parça, bloka hassasiyet, hararet vermeğe ve onu düşünmeğe muktedir (güçlü) yapmağa kâfi (yeterli) geldi.

Ancak bu ruh, yeryüzünde soğukla mücadele hâlinde; bu sebeple kabiliyetleriniz mahdud (sınırlı); bir de kıvılcım merkeziyet cazibesine (çekişine) kapılınca ölüyorsunuz. ”

Adonai kuvvetten ziyade maharetli, semih (cömert) olmaktan fazla kışkanç bir ilâhtır. İnsanı ateş varken çamurdan halk etti (yarattı); eserinden korkarak şefkat ve merhamet göstermeyerek, gözyaşlarına aldırmayarak, ölmeğe mahkûm etti.

Merkezdeki ateş dünyadaki ateşi çekiyor. Buna mukabil (karşılık) biz istedik ki, merkezi hararet haricî satıhla birleşerek etrafı parlatsın. İşte bu ebedî hayattır. ”

Dünyaya hükmeden Adonai arzın etrafını kapatarak hararetin nüfuzuna (işlemesine) manî oldu. Bunun neticesi, arz da sakinleri gibi ölüme mahkûmdur.

Soğuk gittikçe nüfuz ediyor. Arz ihtiyarladı; birçok hayvan ve nebat nesli yok oldu. Irklar zayıflıyor, eksiliyor. Beşerin (insanın) hayatı kısalıyor; arzın ilikleri kuruyup donuyor. İlk yedi madenden ancak şimdi beşini kabul ediyor.

Güneş bile sarardı; beş altı bin sene sonra sönecektir.

*“Bu **Mystère**’i [*] sana öğretmek yalnız benim vazifem değildi; bunları ecdadın (ataların) olan insanlardan dinleyeceksin.*

[*] Çeviride, -Türkçede uygun bir karşılığı bulunamadığı için olsa gerek- bu sözcük olduğu gibi kullanılmış. Fakat varsayımsal olarak öykünün anlatıldığı ortam göz önünde tutularak, en azından “sır” denilmesi uygun olur.

Tahtelarz Dünya

Beraberce, tatlı bir ziya (ışık) ile aydınlanan bahçeye girdiler. Bahçe bilinmeyen cinsten ağaçlarla bezenmişti; ağaçların yaprakları zümrüt gibi bir ziya neşrediyordu. Biraz ileride bir dere akıyor ve amber kokusu etrafı sarıyordu. Bu heybetli manzaraya lâyük birkaç ihtiyar geziniyordu.

Adon Hiram, sıra ile oturan, mukaddes (kutsal) elbiseler giymiş heybetli, azametli birtakım insanlar gördü; bunları Liban mağaralarında da gördüğünü hatırladı. Bunlar ebediyete karışan **Henochia Prensleri**’nin [*] sülâlesindendi.

[*] Burada sözü edilen, Tevrat’ın Tekvin bölümünde adı geçen Enoş ya da Hanok’un ardından gelenlerdir. Bu konuya İncil’de de değinilir.

Tufanda kaybolan, nesli kalmayan, yalnız insanların hafızasında kalan kanatlı aslanlar, sfenksler, köpek başlı maymunlar kenarlarda duruyorlardı. Köleler, muazzam tahtı taşıyorlardı. İstirahat hâlinde imiş gibi hareketsiz duran Âdem evlâtları hayale dalmış bekliyordu.

Adon Hiram, yolun sonuna varmış ve ortada duran kar gibi beyaz büyük, dört köşe bir taşla doğru yürüdü; bu yanmaz pamuk taşının üzerine ayağını koyacağı zaman Tubal-Kain “Dur!” diye seslendi:

— *Topraktan gelen ilk insanın kabrini (mezarını) çiğneyeceksin. Hazreti Âdem bu ateşe dayanan kefenin altında uyuyor. O ancak kıyamet günü uyanacaktır. O, burada bizim fidyeyi necatımız (tutsaklıktan kurtulma için ödenen fide) olarak mahfuz (saklı) tutulmaktadır. İşit! Babamız seni çağırıyor.*

Kabil zahmetli bir vaziyette çökmüş duruyordu. Kalktı, güzelliği fevkalbeşerdi; dudakları sararmış, gözleri mahzundu; çıplaktı; düşünceli alınının etrafında taç gibi bir altın yılan vardı.

Serseri adam yorgun görünüyordu ve söylenmeğe başladı:

“Uyku ve ölüm nasibin olsun, evlâdım! Marifetli, çalışkan fakat eziyet içinde ömür sürmeniz benim yüzümdendir. Havva anamdı. Şeytan, karanlıklar meleği onun ruhuna beni dünyaya getiren, ırkıma hayat veren kıvılcımı soktu; çamurdan gelen ve esir ruha sahip bulunan Âdem beni besledi. Cinlerin, perilerin evlâdı Adonai'nin yarattığı Heyola'yı [*] severdim. Cahil, dermansız insanların emrine bende olan peri ve cin ruhunu verdim! Son günlerine kadar beni besleyeni besledim.

[*] Burada bir çeviri ya da dizgi hatası olsa gerek... Bu sözcüğün doğrusu herhalde “Eloah” yani Elohim’in tekili... Tevrat’taki anlatımlar yorumlanacak olursa, bu sözcüğün, Tanrı’nın ruhsal bir özelliği olduğu söylenebilir ama genellikle çoğul kipi kullanılır.

Kardeşim dedikleri **Habil**'i yetiştirdim.

Dünyaya cinayeti öğretmeden evvel kalbi ifsat eden nankörlüğü, haksızlığı, acıyı tattım. Durmadan çalıştım; hasis topraktan rızığımızı koparmak için daha fazla verimli olması için sapanı icat ettim, bolluk cennetini yaptım.

Âdem beni sevmezdi; **Havva** cennetten beni doğurduğu için kovulduğundan, yalnız **Habil**'e bağlanmıştı. Habil de şımarmış, bana herkesin kölesi gibi muamele ediyordu. **Adonai** onunla idi; daha fazla ne isteyebilirdi?

Ben alnımın teri ile kendi malikânesi zannettiği toprağı sularken, o çınarın dibinde uykuda koyunları otlatıyordu.

Şikâyet ettim; Allah ’ın hükmüne rıza göstermemi istediler. Vaktinden evvel yetiştirdiğim buğday başaklarını kurban olarak ikram ettim; ret olundu.

Böylece kıskanç Adonai hükümranlığı ve kuvveti, çalışana değil bayağı düşünceli insanlara vermişti. Sonrasını biliyorsun. Fakat bilmediğin bir şey de sevdiğim ve sevdiğim kız kardeşim **Aclima**'yı (**İklima** 'yı) Habil'e karı olarak veriyor ve beni zürriyetten (soy soptan) mahrum kalmaya mahkûm ediyordu. Çamurdan gelen Adonai evlâtları ile ateşten doğan cin evlâtları ile zıddiyet (**karşıtlık**) burada başlar.

Habil'in meşalesini söndürdüm. Âdem'in zürriyeti **Seth**'in (**Şit**'in) ahfadında yeniden başladı. Cinayetimi tamir için kendimi Âdemoğullarına vakfettim. Yüksek olan ırkımız onlara sanatı, ilmi öğretti; boşuna yorulduk. Onları yetiştirdikçe hürriyete kavuşturuyorduk. Adonai beni hiçbir zaman affetmedi. Alçıdan bir vazoyu kırdığım için beni mahkûm eden Adonai, tufanda binlerce insan boğdurdu, nesli imha için Tyranlar (**tiranlar**) yetiştirdi.”

Âdem'in kabrinden bir ses yükseldi:

— İnsan insanın, kardeş kardeşin kanını dökmeyi sen icat ettin. Havva ’nın kanından gelen sen, yine o kandan gelen kardeşini öldürdüğün için Allah senin neslini hırpalıyor. Yine senin yüzünden Allah insanları kurban eden rahiplere, askerlere ve hükümdarlara meydan verdi. Bir gün milletleri, ruhbani, hatta hükümdarları bile ezecek, çiğneyecek imparatorlar yetiştirecek ve sonra gelecek nesiller bu vahşetleri yapanlar için «**Bunlar Kabil’in evlâtları idi**» diyecekler.”

— O da beni affetmedi diye Kabil acı acı haykırdı.

— Asla, diye ses yükseldi, Habil'e ne yaptın, kardeşini neden öldürdün?

Kabil büyük bir inilti ve ümitsizlikle yere yuvarlandı; azap çekiyordu.

Bir Palma Giovane yapıtı: “Kabil’in Habil’i öldürüşü”

“Benim kabahatim ne idi?” diye Henoch söylenmeye başladı, “İnsanlar sürü gibi serseri serseri dolaşıyorlardı; bunları topladım; **hamtaşı yontmayı**, binalar, mabetler yapmalarını öğrettim; şehirlerde toplanmalarını temin ettim. İlk defa cemiyet hayatını ben gösterdim. Vahşi adamlar toplamıştım. Bugün hâlâ harabeleri, dejenere olmuş milletlerin bile hayretinice bedenden Henoch şehrini kurdum. Adonai’ye tahsis ettiği (**sunduğu**) mabedi bile Süleyman bana medyundur. Bu mabet onun sebebi felâketi olacaktır. Zira Musevîlerin Allah ’ı senin çalışmalarında benim dehamı anladı.”

Enoş (Hanok)’un kurduğu varsayılan kentin yıkıntıları (<https://www.thebiblejourney.org/>)

Adon Hiram bu büyük gölgeyi hayretle seyretti.

Henoch uzun boylu ve örülmüş uzun sakallı idi; bir elinde âsâ, ötekinde bir gönye tutuyordu; iki yanında **İrad (Jared)** ve **Maviael (Mahaleel)** duruyorlardı. Bunlardan biri suyu çeşmelere vermiş, ikincisi Erz (= Cedre) ağacını yontmayı öğretmişti.

Mathusael resimlerle yazı yazmayı düşünmüş ve birçok eser meydana getirmişse de İdris onları toplayıp toprağa gömmüştür. Kemerinde ateşle hakkedilmiş ve işçileri bir araya toplayan (T) harfi vardı.

Tubal-Kain, Adon Hiram'ı bırakarak demirden tahtına çıktı ve Adon Hiram'a hitab ederek:

—Bu **Jabel**'dir, ilk çadır kurmayı ve deve derilerini dikmeyi buldu. Kardeşim **Jubal** da ses çıkaran teli yaptı. dedi.

Jubal tatlı sesi ile Tubal-Kain'e hitaben, “Sen **Lamech (Lamek)** ve **Sella'nın (Zillah 'ın)** oğlusun; harp ve sulh senin eserindir. Madenleri, ilk ocağı yakarak insan hizmetine verdin. Altın, gümüş, bakır ve çeliği onlara göstermekle ilim ağacını yıktın. Altın ve demir onlara o kadar kuvvetve iktidar verecek ki, onlar için felâket doğuracak ve Adonai'dan bizim intikamımızı alacaktır. Sana sonsuz hürmet Tubal-Kain!” diye bağırды.

Bu ses üzerine her taraftan, takdir sedaları yükseldi ve cin lejyonları büyük bir gayretle çalışmaya başladı. Ebedî dökümhanenin kubbesinde çekiç sesleri yükseldi. Adon Hiram, işçilerin hâkim olduğu bu tahtelarz dünyada ferahlık ve gurur duydu.

Tubal-Kain, Adon Hiram'a anlatıyordu:

— Cesaretin kırılmasın. Ecdadın sanatı tehlikeli hâle soktu; ırkımızı mahkûm eden de budur. İki bin sene mücadele ettik; bizi yok etmeye muvaffak olamadılar. Havva'nın kanı kanımıza karıştığı için bizi mağlûp edebilirlerdi. Ecdadın, evlâtlarım tufandan kurtuldular. Yehova mahvımızı göklerde biriktirdiği sulara hazırlıyordu. Ben de ateşi yardımına çağırdım ve dağları, taşları oyarak bu galerileri meydana getirdim. Bu galeriler Gize Ovası'na çıkar, Memphis şehri bu ovanın yakınındadır. Galerileri suların hücumundan korumak için devleri topladım ve dünya durdukça duracak olan bir «**Piramit**» yaptık. Bir dar geçit ile küçük bir kapı bıraktık ve eski dünyanın son gününü elimle örttüm; kayaları oyarak duracak yerler yaptık.

[Not: Memphis Piramidi, Gize'deki büyük piramit değildir.]

Hazırladığım kuyularda ihtiyacımız olacak suyu biriktirdim. İşte bu tahüsingâhta (?) Kabil sülâlesinden arta kalanlar tufanın sonunu bekledi.

Sular çekildikten sonra ziyaya (ışığa) kavuşmak için yeryüzüne çıkacaktık. Yollar tehlikeliydi; geçtiğimiz her ülkede birkaçımız kaldı. Kız kardeşim Noema'dan olan oğlumla ben hayatta kalmıştık. Piramidi açtım; dünyayı, yeryüzünü tamamen değişmiş buldum. Çöl, bataklık, soluk bir güneş, arzın (yeryüzünün) iklimi değişmiş, soğuyan toprak hayat veren kuvvetini kaybetmişti.

Bir rüzgâr benim nefesimi kesti; dizlerim beni artık taşıyamıyordu. Son dakikaların geldiğini anladım ve derakap (hemen) Piramide koştum. Kendimden geçtim ve Piramit mezarım oldu.

Ruhum, babalarımın yanına gitti. Oğlum yaşadı, büyüdü, serseri serseri dolaştı. Nuh'un ikinci oğlu Ham'ın karısı onu insan evlâtlarından daha güzel bulduğu için münasebette bulundu ve Babylon (Babil) şehrini kuran, avcılığı öğreten Nemrud'un babası Kous'ı dünyaya getirdi. Babil Kulesi'ni yapmaya başladılar.

<https://www.northwindprints.com/ancient-history/ziggurat-tower-construction-ancient-babylon-5878235.html>

Adonai, Kabil kanını tanıdı ve Nemrud sülâlesini dağıttı.

Arkasını oğlum anlatsın. Lâkin onu göremezsın oğlum, zira onun ruhu görünmez. Tufandan sonra öldüğü için cismi toprakta kaldı ve nesli de böyle olacaktır. O babanın ruhu teneffüs ettiğin havanın içindedir.

Cinler neslinde dünyayı tufandan evvel ve sonra görmüş tek fani (ölümlü) benim. Adonai'nin cemalini (yüzünü) gördüm; bir oğlum olmasını isterdim.

Bir gece Allah 'ın cemalini gördüm; tarifi, tasviri, kabil (mümkün) değildir. "Ümit!" diye hitap etti. Tecrübesiz, bilmediğim bir dünyada, yalnız ve endişeli bir hâlde "Ya Rab! Korkuyorum." diye cevap verdim. Dedi ki:

— Bu korku senin selâmetindir. Öleceksin, kardeşlerin, insanlar seni bilmeyecekler. Bir oğlun olacak fakat onu görmeyeceksin. Ondan gelecek nesil, serseri yıldızlar gökte olduğu gibi dünyayı dolaşacak. Dev neslindendi; senin neslin gitgide zayıf olacak; ömürleri kısa, münzevi yaşayacaklar. Cinlerin kıymetli cevheri ruhlarında yaşayacak ve bu azamet (büyüklük) onların işkencesi olacaktır. Daima hakir (küçük) görülecekler; yalnız kabirleri (mezarları) hürmet görecektir. Neslin dünyada her yeniliğin, ilmin, sanatın müessisi (kurucusu) olacak fakat daima meçhul (bilinmez) ve hakir kalacaklardır. Her zaman Âdem evlâtlarının ağır yükünü onlar taşıyacaklar, iyiliği sevecekler, nankörlükle karşılaşacaklar.

Bunları söyledikten sonra ses kesildi; Tubal-Kain konuşmaya başladı:

— Gördün ve işittin, Bizim misalimiz sana ders olsun. Dünyada her hareketin, ilmin, sanatın, velhasıl her şeyin bayraktarı biz olduğumuz hâlde, insanlar nazarında biz lânetli ve fenalık ruhu diye tanındık.

İşte Kabil evlâdı, sen de kaderine razı ol; senin sabrın, çalışman, intikam, Allah'ını belki usandırır. İnsanlar arasında yüksek ve bizim huzurumuzda kuvvetli ol. Seniyese (üzüntüye) kapılmış gördüm, kurtarmaya koştum.

Ateş cinleri sana yardım edecek. Cesur ol; sen Adonai'in sadık kulu Süleyman'ın felâketini hazırlayacaksın. Sonradan dünyaya hükmedecek ve Yehova'nın karşısına yeniden kurulmuş bir dünya kuracak, krallar yetiştiren nesil doğacaktır. Sen öldüğün vakit, asırlar boyunca işçiler senin isminin bayrağı altında toplanacaktır. Git, çalış, yarını hazırla.

Bu sözlerden sonra Adon Hiram birdenbire her şeyin kaybolduğunu hissetti ve kendine gelince, kendini tunç deryasının yanında, kum tabakasının üzerinde buldu.

“Evet, rüya gördüm. Şimdi hakikati anladım. Bütün ümitlerim boşa çıktı. Güneş doğunca benim için şerefsizlik başlayacak.” dedi.

Birdenbire Tubal-Kain'in azametli gölgesi belirdi.

Ona “Beni arzun zulmetlerine (karanlıklarına) götür de hicabımı (utancımı) orada saklayayım.” diye yalvardı. Şu cevabı aldı:

— Nasihatlerimi dinleyeceksin, kalk, nerede ise güneş doğacak, Adonai dünyada olanı biteni fark edecek. Çabuk ol; zayıf çocuk, hiç ben seni böyle bir zamanda yalnız bırakırmıyım? Endişe etme. Yaptığın işte muvaffak (başarılı) oldun; ateşin tesiri ile menfez genişledi ve fazla olan tunç dışarıya sıçrayarak seni şaşırttı. Çatlak var zannettin ve hemen su attın; etrafta olan tunçlar yumuşaktır; çekiç ile onları döv, dökülürler ve eserin azametiyle meydana çıkar.

Adon Hiram eline geçirdiği çekiçle temizlemeye başladı ve gün doğarken her tarafta onun sesi duyuluyordu.

Kaf Dağı'ndan bahsedildiği için mevzuu dinleyicileri çok alâkalandırmıştı.

Sonrası üçüncü bölümde...